

dultsági érzés, amely évtizedek hosszú és nyomasztó félelme után most már egy tisztultabb és jobb boldogulási lehetőség feltételeit hordja magában.¹⁵

Miután végighallgatta Baky és Endre jelentéseit, Jungerth-Arnóthy, akit szemlátomást megdöbbenett a két belügyminisztériumi tisztviselő szemérmetlen hazudozása, keserű gúnnyal megjegyezte, hogy annak fényében, amit az imént hallott, „igazán sajnálhatja az ember, hogy nem zsidó, és így ezeken a kedves kirándulásokon nem vehet részt”¹⁶.

Faragho Gábor altábornagy, a csendőrség parancsnoka arról számolt be, hogy 20 000 csendőr vett részt a zsidótlanítási műveletekben, és csak néhányval szemben kellett fegyelmi intézkedést foganatosítani.¹⁷ Ezen a ponton Endre cinikusan megjegyezte, hogy senki sem zaklatja a zsidókat a gettóban működő zsidó rendőrség kivételével. Mester Miklós, a vallás- és közoktatási minisztérium politikai államtitkára a zsidóellenes intézkedések belföldi következményeit tekintette át. Mester korábban szélsőjobboldali volt, de 1944 nyarán a zsidókérdésben mérsékelt álláspontra helyezkedett, és egyre inkább németellenes magatartást vett fel. Áttekintést adott a keresztény egyházak petíciójáról, és figyelmeztetett, a sok nemzetközileg ismert tudós és professzor deportálásának következményeire.¹⁸ Imrédy azt emelte ki, hogy a zsidók deportálására vonatkozóan a németekkel csakis szóbeli megállapodás jött létre, továbbá olyan atmoszféra teremtését sürgette, amely a háború utáni rendezés során Magyarország javára szól majd.

Jungerth-Arnóthy felhívta a minisztertanács figyelmét a következő tényekre:

- Németországot, Olaszországot, Horvátországot és Szlovákiát kivéve a deportálások iránt nagy érdeklődés mutatkozik.
- Románia most fellépett a zsidók mentorának. Palesztinába is kienednek magyar zsidókat.
- Nagy idegesség mutatkozik tehát úgy az ellenséges országok, mint a semleges országok közvéleménye részéről Magyarországgal szemben.¹⁹

A minisztertanács június 21-i ülése azzal ért véget, hogy utasította Bakyt és Endrét, vessenek véget az atrocitásoknak. Sztójay állítólag azt is javasolta, hogy Zöldi Mártont ismét utasítsák ki az országból,²⁰ és a belügyminisztérium intézkedjék a hozzá beterveztett mentesítési kérvényekről. A kormány azonban nem tett semmit a deportálások befejezése érdekében.²¹

Elképzelhetetlen, hogy az Jungerth-Arnóthyhoz hasonló emberek először csak külföldi híradásokból értesültek volna a zsidóellenes kampány realitásairól. Igaz, a magyar sajtó és a rádió hallgatott a deportálások